

Báseň paní Katky Mydlářové - Nohavica, Jarek

Co jsem si to vzala za chlapa,
proč jsem mámu neposlouchala,
to není chlap, to je otrapa,
kde jsem ty své oči nechala?
Každý ve vsi má svůj domeček,
a my chatrč nula plus jedna,
v předsíni sekyry a meče,
a ve sklepě špalek a bedna.
Normální chlap přijde ze šichty,
rozvalí se klíďo na gauči,
a ten můj furt myslí na ksichty,
který dneska na šichtě pomučil.
A já peru jeho hacafrak,
víte, jak jde blbě dolů krev,
divím se, že netrefil mě šlak
a že z toho neřvu jako lev.
A večer, když lehnu na lože,
furt má v hlavě ty své móresy,
odpusť mi, že hřeším, můj bože,
z toho by se jeden oběsil.
Kdyby aspoň plat stál co za to,
ale za tu dřinu, to je frk,
tisíc hrubýho má můj zlato,
plus prémie za kór hrubej krk.
Za to dneska koupíš leda chlup,
mouku, sůl a rýže dvě hrsti,
a v konzumu, když jdu na nákup,
ještě na mě hledí skrz prsty.
Furt slyším ty jejich poznámky:
zradili nevolnickou třídu,
ve Strassbourgu mají tři zámky,
a tady předstírají bídu.
A to je, prosím, sedmnáctý věk,
humanismus letí Evropou,
tady doma aby se člověk
pomalu bál, že ho ukopou.
Kdyby aspoň prachů dones' dost,
když už čest mi takhle pokapal,
jakápak je to spravedlnost,
co jsem si to vzala za chlapa?
Co jsem si to vzala za chlapa,
proč jsem mámu neposlouchala,
to není chlap, to je otrapa,
kde jsem ty své oči nechala?